

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **M. A. B.**, zast. JUDr. Filipem Chytrým, advokátem, se sídlem Křenova 15, Praha 6, 162 00, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 20. 5. 2004, č. j. 14 Az 154/2004 - 33,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností napadá shora označené usnesení krajského soudu, kterým byla odmítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 2. 2. 2004, č. j. OAM-377/LE-01-PA03-2003. Tímto rozhodnutím žalovaného nebyl stěžovateli udělen azyl podle § 12, 13 odst. 1, 2, ani § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu). Současně bylo vysloveno, že na stěžovatele se nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 téhož zákona.

Současně s kasační stížností stěžovatel požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

V žalobě, která směřovala proti uvedenému rozhodnutí, stěžovatel v obecné rovině uvedl, že správní orgán nesprávně posoudil skutkový stav věci a vydal rozhodnutí, které považuje s ohledem na příslušná ustanovení azylového zákona dle výroku napadaného

rozhodnutí za nesprávné. Dále uvedl, že „odůvodnění žaloby učiní dodatečným podáním k soudu“. Požadoval, aby napadané rozhodnutí bylo zrušeno a věc byla vrácena k dalšímu řízení.

Krajský soud v Ústí nad Labem navazujícím usnesením žalobu z důvodu nesplnění podmínek řízení podle § 46 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), odmítl. Dospěl k závěru, že označená žaloba neobsahovala žalobní body, z nichž by bylo patrno z jakých skutkových a právních důvodů považuje stěžovatel napadané výroky rozhodnutí za nezákonné (§ 71 odst. 1 s. ř. s.); rozsah a důvody napadení rozhodnutí je přitom nutno vymezit toliko ve lhůtě pro podání žaloby (§ 71 odst. 2 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel kasační stížnost, kterou opíral o ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Konkrétně pak zejména uvedl, že došlo k porušení § 46 odst. 1 písm. a), resp. § 71 s. ř. s. Tyto závěry předně opřel o tvrzení, že žaloba byla podána dne 9. 2. 2004, a doplnění žaloby bylo podáno dne 5. 3. 2004, přičemž krajský soud tuto lhůtu akceptoval, neb nesdělil, že doplnění je nepřípustné, resp. že bylo podáno opožděně. Ke skutečnosti, že žaloba neobsahovala označení výroků, které jsou napadány, pak stěžovatel zejména uvedl, že žaloba napadala rozhodnutí v celém rozsahu, z čehož dovozuje, že napadala všechny výroky rozhodnutí; doplněním nedošlo k rozšíření žaloby na dosud nenapadané výroky rozhodnutí. Ke skutečnosti, že stěžovatel neuvedl z jakých skutkových a právních důvodů považuje napadané výroky rozhodnutí za nezákonné, pak doplnil, že stěžovatel v žalobě uvedl, že „žalovaný nesprávně posoudil skutkový stav věci“, což považuje za žalobní bod; odkázal na své neprávní vzdělání. K tomuto dále doplnil, že stěžovatel tímto tvrzením namítal porušení zásady objektivní pravdy uvedené v § 3 odst. 4, resp. § 32 odst. 1 správního řádu. Závěrem pak uvedl, že lhůta 15 dnů pro doplnění žaloby ve věcech azylu není dostačující; odkázal na znění § 72 s. ř. s, podle kterého lze žalobu doplnit ve lhůtě 2 měsíců a dovodil, že postup stěžovatele byl v souladu se zákonem. Konečně pak stěžovatel uvedl, že doplněním žaloby toliko specifikoval žalobní bod a netvrdil nové skutečnosti. Na základě výše uvedených skutečností pak požadoval zrušení napadaného usnesení a vrácení věci k dalšímu řízení.

Žalovaný podal ke kasační stížnosti vyjádření, ve kterém toliko uvedl, že ke kasační stížnosti se vzhledem k jejímu obsahu nebude vyjadřovat; odkázal na správní spis. Navrhl zamítnutí žádosti o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Napadené soudní rozhodnutí Nejvyšší správní soud přezkoumal v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvodem, který stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Po přezkoumání kasační stížnosti Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas a jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná. Stěžovatel je zastoupen advokátem.

Před samotným posouzením věci považuje Nejvyšší správní soud za nutné předeslat, že v řízení o kasační stížnosti není jeho úkolem znovu posuzovat, zda měl být stěžovateli azyl

udělen, nýbrž je jeho úkolem pouze posoudit, zda předchozí řízení naplňuje důvod či důvody vymezené v § 103 odst. 1 s. ř. s. Z důvodu, že žaloba byla odmítnuta, přichází v úvahu toliko důvod vymezený v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., tedy nezákonnost usnesení o odmítnutí návrhu.

Takovou nezákonnost však Nejvyšší správní soud v napadaném rozhodnutí neshledal, přičemž své rozhodnutí opírá o tyto závěry.

Jak vyplynulo ze soudního spisu, v žalobě (která byla podána dne 9. 2. 2004) proti napadanému rozhodnutí žalovaného (které bylo stěžovateli doručeno rovněž dne 9. 2. 2004) stěžovatel v obecné rovině namítal toliko nesprávné posouzení skutkového stavu ze strany správního orgánu, resp. vydání rozhodnutí, které s ohledem na příslušná ustanovení zákona o azylu považuje za nesprávné.

Podle § 71 odst. 1 s. ř. s. však musí žaloba mimo jiné obsahovat žalobní body, z nichž bude patrno, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce (stěžovatel) napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné, resp. jaké důkazy k prokázání svých tvrzení žalobce navrhuje provést. Tyto žalobní body je přitom stěžovatel povinen uvést ve lhůtě pro podání žaloby, která podle § 32 odst. 1 zákona o azylu činí 15 dnů ode dne doručení rozhodnutí správního orgánu, což však s odkazem na výše uvedené stěžovatel nesplnil (rozhodnutí bylo stěžovateli doručeno dne 9. 2. 2004, přičemž doplnění žaloby, ve kterém stěžovatel tvrdil žalobně relevantní skutečnosti, bylo krajskému soudu zasláno až 5. 3. 2004, tedy po zákonem stanovené lhůtě); obecné tvrzení o nezjištění skutkového stavu bez jeho bližší specifikace nelze za žalobní bod ani podle Nejvyššího správního soudu považovat.

Krajský soud v Ústí nad Labem tak postupoval správně pokud žalobu za označené situace odmítl. Nejvyšší správní soud se s jeho závěry ztotožňuje a uvádí, že usnesení o odmítnutí žaloby je zákonné. K tomu se vážícím námitkám stěžovatele - namítal, že došlo k porušení § 46 odst. 1 písm. a), resp. § 71 s. ř. s.; namítal porušení zásady objektivní pravdy uvedené v § 3 odst. 4, resp. § 32 odst. 1 správního řádu; žaloba napadala všechny výroky rozhodnutí; doplněním žaloby nedošlo k rozšíření žaloby na dosud nenapadané výroky rozhodnutí, a stěžovatel v doplnění netvrdil nové skutečnosti – tak nemohl Nejvyšší správní soud přisvědčit.

Stejně tak námitky týkající se lhůty k doplnění žaloby neobstojí, neb krajský soud postupoval v souladu se zákonem, který v tomto nedává soudu prostor pro jiný postup. Nejvyšší správní soud pro úplnost odkazuje na svou konstantní judikaturu v této věci, kdy např. v rozsudku ze dne 27. 2. 2004, č. j. 4 Azs 3/2004, bylo uvedeno, že *„v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu musí žaloba obsahovat nejen obecné náležitosti podání stanovené v § 37 odst. 2 a 3 s. ř. s., ale zejména základní náležitosti žaloby vymezené v § 71 odst. 1 písm. a) až f) s. ř. s. Neobsahuje-li žaloba žádný žalobní bod, lze jej doplnit jedině ve lhůtě pro podání žaloby (§ 71 odst. 2 s. ř. s.). Soud není povinen žalobce vyzývat k odstranění takové vady žaloby podle § 37 odst. 5 s. ř. s., neboť takto široce pojímaná povinnost soudu by zjevně odporovala zásadě dispoziční a rovněž zásadě koncentrace řízení, v souladu s nimiž je tento typ řízení koncipován“.*

Na základě výše uvedených skutečností se Nejvyšší správní soud vyjadřuje i k dalším námitkám stěžovatele a uvádí, že ani v těchto stěžovateli nepřisvědčil. Neprávní vzdělání stěžovatele, skutečnost, že krajský soud před odmítnutím žaloby nesdělil, že doplnění žaloby

bylo nepřípustné, resp. že bylo podáno opožděně, nemohly za výše uvedeného stavu, tedy stavu, kdy stěžovatel netvrdil v žalobě žádný žalobní bod, přičemž tuto skutečnost nenapravil ve lhůtě zákonem stanovené, a stavu, kdy krajský soud ani žalovaný správní orgán neporušily žádná ustanovení zákona, způsobit nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí návrhu.

Nejvyšší správní soud závěrem uvádí, že přezkoumal i všechny další námitky a tvrzení stěžovatele obsažené v kasační stížnosti, avšak neshledal naplnění ani jednoho z označených stížnostních důvodů.

Nejvyšší správní soud tak neshledal naplnění dovozeného stížnostního důvodu, tedy § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Z procesní opatrnosti se Nejvyšší správní soud zabýval i případným naplněním jiného stížnostního důvodu upraveného v § 103 odst. 1 s. ř. s., kdy porovnával námitky, tvrzení stěžovatele i s dopady zbývajících ustanovení, avšak ani naplnění jiného stížnostního důvodu neshledal.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji jako takovou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Vzhledem ke skutečnosti, že Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti rozhodl tzv. přednostně, se z důvodu nadbytečnosti již samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Protože žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné mu vzniklé náklady ze spisu nezjistil, a stěžovatel neměl ve věci úspěch, rozhodl tak, že žádnému z účastníků se právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. srpna 2005

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu